

РЕШЕНИЕ

№ 6434

гр. София, 05.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 19.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **6239** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от КСО, вр. с чл.145 от АПК.

Образувано е по жалба на Р. Г. Г. срещу Решение № 2153-21-137 от 28.05.2021г. от Директора на ТП на НОИ – С. –град, с което е тхвърлена жалбата му против Разпореждане № [ЕГН]/261 от 18.12.2020 г. на длъжностно лице по ПО, с което на основание чл. 68 във връзка с чл. 9а, ал. 2 от КСО е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/. В жалбата излага твърдения за незаконосъобразност на оспореното решение, постановено в несъответствие с материалния закон. Твърди, че неправилно пенсионния орган не е зачел придобития осигурителен стаж в [фирма] за периода от 01.03.1993 г. до 31.07.1998 г., който е отразен надлежно в трудовата му книжка.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв.Н., която поддържа жалбата по съображенията, изложени в нея. Претендира направените по делото разноси, за които представя списък.

Ответникът Директорът на ТП на НОИ-С.-град се представлява от юрк.Б., която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана, а оспореното решение да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление с вх. № Ц2170-21-153 от 06.07.2020г. Р. Г. Г. е поискал лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, като е представил изискуемите документи по чл. 2 от

НПОС. От пенсионния орган е установено, че в представената от лицето трудова книжка с № 15 от 31.03.1981г., стажът в дружеството [фирма] за периода от 01.03.1993 г. до 31.07.1998 г. на длъжност „управител“ е с подпис за директор на Р. Г. Г.. В тази връзка е изискано извършване на проверка в ТП на НОИ - М. за установяване начислени и изплатени ли са трудовите възнаграждения, фигурира ли Р. Г. Г. във ведомостите за заплати на дружествата [фирма] за периода от 01.03.1993 г. до 31.07.1998 г., както и да се установи вида на осигуряването на лицето, като се издадат съответните документи за стаж за посочените периоди. В отговор е посочено, че дружеството [фирма] е закрито, била му е извършена ревизия от контролните органи на ТП на НОИ - М. и е съставен ревизионен акт № 849/1996г. с ревизионен период от 01.11.1995 г. до 31.05.1996 г. С оглед събраните доказателства, с Разпореждане № [ЕГН]/261 от 18.12.2020 г. пенсионният орган е зачел осигурителен стаж към 06.07.2020 г. /датата на подаване на заявлението за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст/ - 31 години, 01 месец и 11 дни от трета категория труд. Изрично е посочено, че не е зачетен осигурителният стаж в дружествата [фирма] за периода от 01.03.1993 г. до 31.07.1998г. С оглед на зачетения стаж, е разпореден отказ да бъде отпусната исканата пенсия поради неизпълнение на условията на:

- чл. 68, ал. 1 – 2 от КСО – лицето има изискуемата възраст за 2020 г. – 64 г. и 03 месеца, но няма необходимия стаж – 38 г. и 10 месеца;
- чл. 68, ал. 3 от КСО – лицето има 15 г. действителен осигурителен стаж от трета категория, но няма навършени 66 г. и 06 месеца;
- чл. 68, ал. 1 – 2 във връзка с чл. 9а, ал. 2 от КСО – лицето има изискуемата възраст 64 г. и 03 месеца, но недостигащият осигурителен стаж е повече от 5 г.

Недоволен от постановения отказ Г. подал жалба с вх. № 1012-21-174/28.01.2021г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/261 от 18.12.2020 г. на длъжностно лице по ПО. В хода на образуваната проверка, от представените с писмо с вх. № 1012-21-174#2 от 18.02.2021г. ТП на НОИ – М. документи било установено, че твърденията, че стажът му в дружеството [фирма] е надлежно оформен в трудова книжка № 15 от 31.03.1981г., тъй като за периода от 01.03.1993 г. до 31.07.1998г. е заемал длъжност „управител“ по силата на сключен трудов договор, са неоснователни. Видно от предоставената от ТП на НОИ – М. декларация от 06.03.1995 г. по Приложение № 1 към раздел I от Наредбата, подписана от Р. Г. Г., в качеството му на президент на [фирма], се констатира, че същият е декларирал, че не е осигурен за всички осигурителни случаи на друго основание, деклариран е осигурителен доход в размер на М. за страната, върху който ще се внасят осигурителни вноски в размер на 20 % за пенсия за изслужено време и старост, инвалидност и наследствена пенсия, като е посочен и конкретен размер на осигурителната вноска по месеци през 1993 г. и 1994 г. и е поискано издаване на осигурителна книжка. В тази връзка решаващият орган е приел, че в качеството си на съдружник и управител на [фирма], жалбоподателят е бил самоосигуряващо се лице и е подлежал на осигуряване по реда на раздел I от Наредбата за общественото осигуряване на лицата, упражняващи свободна професия или търговия, или работещи без трудово правоотношение (отм.). Съобразно действащата нормативна уредба към 1993 г., относима към общественото осигуряване, а именно Наредба за общественото осигуряване на лицата, упражняващи свободна професия или търговия или работещи без трудово правоотношение (Приета с ПМС № 120 от 3.07.1992 г., обн., ДВ, бр. 58 от 17.07.1992 г., отм., бр. 21 от

17.03.2000 г.) за удостоверяване на трудов и осигурителен стаж за периода от 01.03.1993 г. до 31.07.1998 г. в [фирма] Р. Г. Г. е следвало да представи заверена осигурителна книжка. На тези основания, с Решение № 2153-21-137 от 28.05.2021г. от Директора на ТП на НОИ – С. –град, контролният административен орган намира, че Разпореждане № [ЕГН]/261 от 18.12.2020г. на длъжностно лице по „ПО“ е правилно и законосъобразно, а жалбата на Р. Г. като неоснователна е оставена без уважение.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град прави следните правни изводи:

Жалбата, предмет на разглеждане в настоящето производство е подадена в срока по чл. 146 от АПК, от процесуално легитимирани лица, поради което е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в настоящето производство е Решение № 2153-21-137 от 28.05.2021г. от Директора на ТП на НОИ – С. –град, с което е отхвърлена жалба против Разпореждане № [ЕГН]/261 от 18.12.2020г. на длъжностно лице по ПО. Същото е издадено от компетентен орган – директорът на ТП на НОИ С. град - чл. 117, ал. 1 от КСО. Спазена е и предвидената в закона писмена форма – чл. 117, ал. 3 от КСО. Административният акт е мотивиран, в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Относно съответствието на оспореното решение с материалния закон съдът намира следното:

Основният спорен по делото въпрос се свежда до това следвало ли е на Р. Г. да бъде зачетен осигурителен стаж и доход, като самоосигуряващо се лице за периода от 01.03.1993 г. до 31.07.1998 г., който е отразен надлежно в трудовата му книжка при липса на данни, че същият се е осигурявал като самоосигуряващо се лице и при липса на доказателства за внесени осигурителни вноски в това му качество.

За процесния период осигуряването на лицата, упражняващи трудова дейност като съдружници в търговски дружества се е осъществявало по реда на Наредбата за обществено осигуряване на лицата, упражняващи свободна професия или търговия, или работещи без трудово правоотношение, приета с ПМС № 120 от 03.07.1992 г. /отменена с § 1, т. 2 от ЗР на ПМС № 30 от 10.03.2000 г. за приемане на Наредба за пенсиите и Наредба за обществено осигуряване на самоосигуряващите се лица и българските граждани на работа в чужбина - ДВ, бр. 21 от 17.03.2000 г., в сила от 01.01.2000 г./.

Според тази наредба, упражняващите трудова дейност като съдружници в търговски дружества са имали задължението да се осигуряват за своя сметка за пенсия за изслужено време и старост, пенсия за инвалидност поради общо заболяване и за наследствена пенсия върху минималната месечна работна заплата, установена за страната, а по тяхно желание - върху избран месечен осигурителен доход не по-висок от петорния размер / чл. 2, ал. 1 (изм., ДВ, бр. 85 от 1993 г., в сила от 01.10.1993 г. - "петорния" се заменя с "осемкратния") от Наредбата/. По желание са могли да се осигуряват и за всички осигурителни случаи съгласно чл. 146 от Кодекса на труда от 1951 г. , с изключение на трудова злополука и професионално заболяване, върху осигурителния доход по, ал. 1 /чл. 2, ал. 4 от Наредбата/. Задължението им за осигуряване е възниквало от деня на започване на трудовата дейност и е продължавало до нейното прекъсване или прекратяване / чл. 3, ал. 1 от Наредбата /.

Започването на дейността, нейното прекъсване или възобновяване се е установявало с декларация, подписана от осигурения /чл. 3, ал. 2 от Наредбата/. Тези лица не са

подлежали на осигуряване, когато са били осигурени за всички или само за тези осигурителни случаи на друго основание или са били пенсионери за изслужено време и старост / чл. 2, ал. 2 от Наредбата /.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредбата месечният осигурителен доход се е определял с декларация на осигурения еднократно за всяка календарна година и е можел да бъде променян преди изтичането ѝ само при изменение на максималния размер на пенсиите или на минималната работна заплата за страната. Декларацията се е подавала в съответната организация, действаща като осигурител съгласно чл. 5 в съответното районно управление "Социално осигуряване".

Размерът на осигурителната вноска при осигуряване за пенсия за изслужено време и старост, за пенсия за инвалидност поради общо заболяване и за наследствена пенсия е бил 20 на сто от месечния осигурителен доход, а при осигуряване за всички осигурителни случаи, с изключение на трудова злополука и професионално заболяване - 30 на сто от този доход.

Осигурителните вноски е следвало да се внасят до 10-то число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят / чл. 6, ал. 1 от Наредбата /.

На лицата по чл. 1 са издавани осигурителни книжки, в които са вписвани направените осигурителни вноски, изплатените парични обезщетения, помощи и месечни добавки за деца. Осигурителните книжки са заверявани за всяка календарна година от съответното районно управление "Социално осигуряване" / чл. 10 от Наредбата /.

До 31 декември 2005г. събирането и администрирането на задължителните осигурителни вноски се е извършвало по реда на Кодекса за задължително обществено осигуряване и на Закона за здравното осигуряване от органите на Националния осигурителен институт.

На първо място, видно от събраните по делото доказателства, приобщени с административната преписка се установява, че Р. Г. е бил съдружник и управител в [фирма]. За такива правоотношения, следва да се подчертае, че няма нормативно ограничение, а и е от значение правната същност на субектите, участващи в такова правоотношение. Действително, едно и също лице, в случая жалбоподателят, стои от двете страни на правоотношението, но това не представлява договаряне сам със себе си, тъй като в качеството си на управител и съдружник в [фирма] Е., Р. Г. е изразител на волята на дружеството, което е субект (в случая юридическо лице- търговец), различен от самия него, т.е. от едната страна стои физическо лице, което действа в качеството си на законен представител на дружеството и изразява неговата воля, а от другата стои самото физическо лице. В този смисъл е и Решение № 11790/03.11.2016 г. по адм. д. № 13857/2015 г. на Върховния административен съд. При тази хипотеза действително е било възможно като наето по трудовоправоотношение лице жалбоподателят да попада в обхвата на Дял III от Кодекса на труда от 1951 г. (отм., в сила до 31.12.1999г.), според чийто чл. 145 държавното обществено осигуряване се разпростира задължително върху всички работници и служители, заети в държавни, обществени, кооперативни, смесени или частни предприятия, учреждения или организации, или при частни лица, независимо от характера и продължителността на тяхната работа и начина на заплащането ѝ. На основание чл. 6 от Правилника за прилагане на Дял III от Кодекса на труда от 1951г. (в сила до 31.12.1999 г.) в приложимата редакция, частните предприятия, стопанства и домакинства, които имат наети на работа лица, подлежащи на задължително осигуряване, са длъжни в

седмичен срок от постъпването им на работа да ги снабдят с осигурителни книжки, ако не са снабдени за съответната календарна година. Такива доказателства обаче не са представени по делото, могат единствено да бъдат извлечени от данните вписани в трудовата книжка, които не се подкрепят от приобщените с административната преписка документи.

По делото е категорично установено, че [фирма] е вписано с Решение на Окръжен съд Монтана № 2033 от 09.11.1992 г. Видно от представена по делото Декларация към § 2, ал.1 и ал.2 от ПЗР на ЗДПч Р. Г. е декларирал, че е съдружник в [фирма] с дял 50%, а като представляващ дружеството е подал Искане за регистрация на [фирма] като осигурител до Р.. В Декларацията от 06.03.1995г. (Приложение 1 към раздел I от Наредбата за общественото осигуряване на лицата, упражняващи свободна професия или търговия, или работещи без трудово правоотношение (отм.) е декларирал, че: като Президент на [фирма] е започнал да упражнява дейност от 01.01.1993г. и че не е осигурен за всички осигурителни случаи или само за пенсия на друго основание. Удостоверил е осигурителен доход в размер на минималната работна заплата (посочени по размери и периоди), върху които ще прави осигурителни вноски. Посочил е и размера на осигурителната вноска по периоди. Г. е подал и искане за осигурителна книжка, в което е обявил осигурителен доход в размер на М. -890лв. от 01.01.1993г., върху които ще прави осигурителни вноски в размер на 30% -267лв. месечно.

Поради обстоятелството обаче, че той е съдружник в търговското дружество, е следвало да се осигурява като самоосигуряващо се лице, защото това повелява разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Наредбата за общественото осигуряване на лицата, упражняващи свободна професия или търговия, или работещи без трудово правоотношение, приета с ПМС № 120 от 03.07.1992 г., обн. в ДВ, бр. 58/17.07.1992 г., която е действала до 01.01.2000 г. и която гласи, че лицата по ал. 1, т.е. тези, които упражняват трудова дейност като съдружник в търговско дружество, се осигуряват задължително за своя сметка за пенсия за изслужено време и старост, пенсия за инвалидност поради общо заболяване и за наследствена пенсия върху минималната месечна работна заплата, установена за страната, а по тяхно желание - върху избран месечен осигурителен доход не по-висок от петорния размер /променен през 1993 г. с осемкратния размер/. Задължението за осигуряване за лицата по чл. 1 е възниквало от деня на започване или възобновяване на трудовата дейност и е продължавало до нейното прекъсване или прекратяване /чл. 3, ал. 1 от Наредбата/. Следва да се отбележи, че на лицата са издавани осигурителни книжки, в които са вписвани направените осигурителни вноски и които са заверявани всяка календарна година от РУ "Социално осигуряване" в съответния район. Такава осигурителна книжка не е представена, както и не са представени писмени доказателства нито пред пенсионния орган, нито в настоящото производство от страна на Г., че е внасял осигурителни вноски за времето от 01.03.1993 г. до 31.07.1998 г., за който период същият е представил трудова книжка, а съгласно чл. 38, ал. 8 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /загл. изм. с ДВ, бр. 19/2003 г./ "за осигурителен стаж на самоосигуряващите се лица се зачита времето, за което са внесени дължимите осигурителни вноски по чл. 6, ал. 8 от КСО, /отнасящи се за лицата като Р. Г. по чл. 4, ал. 3, т. 2 от КСО/ и които вноски са за сметка на осигурените. С оглед цитираните разпоредби следва да бъде посочено, че правилно пенсионният орган е приел, че жалбоподателят за спорните периоди е следвало не само да се осигурява, като

самоосигуряващо се лице, но и за същите периоди е следвало да представи необходимите счетоводни и други документи, доказващи упражняването на трудова дейност, като едноличен търговец или управител на Е. и платените за това време суми за осигурителни вноски. Такива документи при липса на отразявания във фонд ДОО за твърдяните от оспорващия обстоятелства са всички носители на счетоводна информация съгласно Закона за счетоводството, като в тази връзка внесените осигурителни вноски за процесния период от страна на жалбоподателя е следвало да бъдат доказани с представянето на платежни документи.

Предвид изложеното съдът намира, че оспореното решение на директора на ТП на НОИ С. град е съобразено с приложените по преписката доказателства и правилно като краен резултат на жалбоподателя е отказано отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл. 68 във връзка с чл. 9а, ал. 2 от КСО.

С оглед изход на спора основателна се явява претенцията на ответната страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 144 от АПК, чл. 37 от ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ същото следва да се определи в размер на 100 лева, платими от жалбоподателя.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Г. Г. срещу Решение № 2153-21-137 от 28.05.2021г. от Директора на ТП на НОИ – С. –град, с което е отхвърлена жалбата му против Разпореждане № [ЕГН]/261 от 18.12.2020 г. на длъжностно лице по ПО, с което на основание чл. 68 във връзка с чл. 9а, ал. 2 от КСО е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст .

ОСЪЖДА Р. Г. Г., ЕГН [ЕГН], [населено място] 1606, ул. „20-ти април“ № 19, да заплати на ТП на НОИ С. град направените по делото разноски в размер на 100 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението на основание чл. 119 от КСО е окончателно и не подлежи на касационно оспорване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

